

“PLAMEN U SRCU” Marije Rožić

Tipičnu žensku dušu, prostosrdačnu, nespontanu i uznesenu do bezazlenosti, prostranu kao navisje ponad Dimitora i Lisine, Marija Rožić utkala je u pjesme koje naziva ljubavne. Međutim, njeni stihovi preokračuju i natkriljuju to osnovno tematsko određenje. I dobro je što je tako, s obzirom na to da je najbolja ljubavna poezija odavno napisana. Sve ostalo, na tu temu, da tako kažem, samo je replika replike, varijacija varijacije, manje ili više uspješnija! Sa rijetkim izuzecima, dabome!

U stihovima Marije Rožić ljubavi ima za sve što diše, piše i ne piše, za sve što se glasa i ne glasa. Za ljude, prijatelje (i ljubavnike, dabome!) prirodu, život vaskoliki.

Kao što je samoj ljubavi, njenoj prirodi, imanentna nekoristoljubiva i dobrohotna nadmoćnost, njeno eterično biće obuhvata sve i svakoga; i otuda u ovim stihovima toliko oduševljenja i zanosa, razumijevanja i nježnosti, popuštanja i prepuštanja, vatrenog ljubavnog sraza, (iz mnogih stihova u ovoj pjesmariци kao da “proviruje” ona Ćopićeva *vesela ženica!*), naivnosti i opraštanja, bezazlenosti i ustreptalosti, čekanja i bezmjernog nadanja.

Mnoge će žene ovoga vremena i prostora, one što sjede u dosadnim i zagušljivim kancelarijama, za mašinom u kakvoj “pret-potopnoj” hali, i pogotovo one kojima je TV-ekran zamijenio emotivni i društveni život (a takvih je najviše u našem okruženju, i baš one drže ona “tri ćoška kuće”) – u ovim stihovima naći ponešto od svoje izgubljene duše. Nešto od propuštenog u svome životu, ono u čemu su bile ili jesu uskraćene. A čovjek je vazda u ponečemu prikraćen, potkraden. To sve govori da će ovi stihovi lako naći svoje čitaoce, svoju publiku, što je, u odnosu na današnje stanje stvari sa poezijom i književnošću, (umjetnošću uopšte), neka vrsta male privilegije. Jer, nije danas lako naći svoje čitaoce.

Upravo je ovo jedan od osnovnih razloga za preporuku štampanja knjige stihova “Plamen u srcu” Marije Rožić.

Andelko Anušić